

[Lorentzen.]

dringer, og loven må for visse kategorier af bygherrer have karakter af en afviklingslov.

Aksel Møller: Der er vist ikke nogen, der vil synes, at det er uforståeligt, om vi efterhånden er kommet så langt, at vi længes mere efter at arbejde i udvalget med denne sag end at fremsætte principielle erklæringer ved førstebehandlinger. Vi har i det sidste års tid haft en lang række behandlinger af boligstøtteloven, og i alt fald på afgørende punkter er vi nået så vidt, at vi allesammen har al mulig grund til at håbe på, at en udvalgsbehandling vil kunne bringe uoverensstemmelse mellem os til ophør. Derfor skal jeg for mit vedkommende ved denne lejlighed søge at begrænse mig mest muligt. Alt det stærke og kritiske, jeg sagde om boligstøttelovgivningen ved debatten i maj, står ved magt i den udstrækning, loven af 6. oktober ikke har ændret grundlaget for de bemærkninger, jeg da gjorde. Alt det, jeg sagde om loven af 6. oktober, mener jeg at udviklingen har bekræftet, og jeg glæder mig derfor til, at denne bekræftelse, som er åbenbar for os alle, kan øve indflydelse på det resultat, vi skal have ud af det lovforslag, som den højtærede minister nu har fremsat.

Min tale vil derfor først og fremmest blive en del betragtninger over lovforslaget og dets forhold til tidligere fremsatte lovforslag, derunder loven af 6. oktober 1954; men inden jeg går over hertil, vil jeg gerne gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Carl P. Jensen. Det ærede medlem var optaget af at fordele ansvaret for de stigende omkostninger ved byggeriet, ikke blot, således som folk almindeligvis er tilbøjelige til, på svendene og arbejdsmændene, men også på mestrene. Jeg deler det ærede medlem hr. Lorentzens opfattelse af — og det er utvivlsomt muligt at påvise det — at fordelingen af de stigende indkomster i byggeriet er spredt og ulige, og at i alt fald mestrene også har fået deres part af dem. Men det er netop alt dette, der for mig bekræfter, at denne lovgivning er en tvivlsom del af Danmarks økonomiske lovgivning; og at der springer en stærk inflation ud af den, således som der utvivlsomt har gjort i de senere år, er bl. a. påviseligt ved den stærke indkomststigning, som har fundet sted for

de grupper af befolkningen, der får deres indkomster direkte eller indirekte fra byggeriet. Når jeg tænker på de taler, nytårsartikler og udtalelser i det hele taget, som ved gentagne lejligheder er kommet fra håndværkets førstemand, murermester Rasmus Sørensen, om håndværkets syn på denne lovgivning, erindrer jeg i hvert fald ikke nogen lejlighed, hvor han ikke stærkt har fremhævet nødvendigheden af en ny lov på dette område, en lov, som skabte større respekt om de penge, der anvendes til byggeriet.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Lorentzen, at jeg ganske deler den opfattelse, han har givet udtryk for i dag med hensyn til forholdet mellem denne lov og den almindelige sociale lovgivning. Jeg havde lejlighed til forleden dag i en artikel i „Dagens Nyheder“ at komme med et hjertesuk over forholdet mellem den senere tids lovgivning og socialreformen; jeg gav der udtryk for den tro, som jeg nærer, og som jeg er glad for at også det ærede medlem hr. Lorentzen nærer, at vi trænger efterhånden til at finde ud af, hvad det er, vi giver hinanden. Sociallovgivningens skarpt optrukne rammer, som vi kender dem fra socialreformen fra 1930'erne med dens klare vurdering af trangstiltælde o. s. v., er forlængst blevet udvisket gennem en lang, lang række forskellige love, hvoraf denne kun er en enkelt. Vi yder hinanden yderligere begunstigelser i form af huslejenedsættelser, driftstilskud og i den gældende lov rentelepælsler o. s. v., o. s. v. Hvor kunne det være rart for en gangs skyld at finde ud af, hvor vi var! Eller tænk på de fordele, de selverhvervende kvinder, som har kunnet få deres børn i børnehaver, har ved de tilskud, som ydes til børnehaverne, i sammenligning med den tilværelse, der bliver dem til del, der ikke har kunnet placere deres børn på en lignende måde. Den lighed for loven, den åbne og lige favn, som samfundet skulle vise alle i lige høj grad, er vistnok endt i en faktisk ulighed udover alle grænser. Hvis den højtærede boligminister, som ofte i sin lange og glørværdige tid som parlamentariker har beskæftiget sig med sociallovgivning, en gang kunne få tid til at give et godt råd i regeringen også udenfor dette område, beder jeg ham give det råd, at tiden nu er inde til